

S C I E N C E
F I C T I O N

COLECȚIE COORDONATĂ DE
MIHAI DAN PAVELESCU

V A N D E R M E E R
A N I H I L A R E

S C I E N C E
F I C T I O N

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
BOGDAN PERDIVARĂ

Trei

EDITORI:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL:

Magdalena Mărculescu

REDACTOR:

Teodora Nicolau

DESIGN:

Faber Studio

Ilustrații copertă: Ionuț Bănuță

DIRECTOR PRODUCȚIE:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Corina Rezai

CORECTURĂ:

Elena Bițu

Dușa Udrea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VANDERMEER, JEFF

Anihilare / Jeff VanderMeer ; trad.: Bogdan Perdivară. –

București : Editura Trei, 2014

ISBN 978-606-719-052-6

I. Perdivară, Bogdan (trad.)

821.111(73)-311.9=135.1

Titlul original: Annihilation

Autor: Jeff VanderMeer

Copyright © 2014 VanderMeer Creative, Inc.

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

I S B N : 9 7 8 - 6 0 6 - 7 1 9 - 0 5 2 - 6

Pentru Ann

01: I NIȚIEREA

Turnul care n-ar fi trebuit să fie acolo se avântă în măruntaiele pământului, într-un loc unde pădurea neagră de pini e pe cale să lase locul mlaștinii, apoi bălărilor și arborilor contorsionați de vânt de pe întinderea smârcurilor. Dincolo de smârcuri și de canalele naturale se întinde oceanul și, ceva mai încolo, pe coastă, un far lăsat în paragină. Partea asta a țării a fost abandonată de decenii, din motive greu de descâlcit. Expediția noastră era prima care intra în Aria X de mai bine de doi ani și mare parte din echipamentul predecesorilor noștri ruginise, iar corturile și barăcile se șteau pustii ca niște găoace. Nu cred că, aruncându-ne privirea peste peisajul acela senin, careva dintre noi a văzut deja, acolo, amenințarea.

Eram patru: un biolog, un antropolog, un topograf și un psiholog. Toate femei, de data asta, alese potrivit setului complex de variabile care guvernau trimiterea expediției. Psihologa, mai în vârstă decât noi toate, ocupa funcția de conducătoare a expediției. Ne hipnotizase pe toate la trecerea graniței, ca să se asigure că urma să rămânem calme. Fusese nevoie de patru zile de mers întins, după trecerea graniței, ca să ajungem pe coastă.

Misiunea noastră era simplă: să continuăm ancheta guvernului privitoare la misterele Ariei X și să ne croim încetisor drum de la tabăra principală.

Expediția putea să dureze zile, luni, ani chiar, în funcție de diverși stimuli și condiții. Aveam cu noi

alimente pentru șase luni, iar la tabăra principală fuseseră deja depozitate provizii pe încă doi ani. Fuseserăm asigurate, totodată, că puteam să folosim fără probleme resursele naturale, dacă era necesar. Toată mâncarea noastră era afumată, la conservă sau ambalată ermetic. Cea mai ieșită din comun piesă de echipament consta într-un instrument de măsurare care ne fusese repartizat tutu-
ror și atârna, prins cu o bucată de coardă, la centură: un patruleter mic de metal negru, cu o gaură acoperită cu sticlă la mijloc. Dacă gaura licărea roșu, aveam treizeci de minute să ne adăpostim într-un „loc sigur“. Nu ni se spusese ce anume măsura dispozitivul sau de ce-ar fi trebuit să ne temem dacă lumina roșie începea să clipească. După câteva ore, mă obișnuisem într-atâta cu el, încât nici nu-i mai aruncasem vreo privire. Ni se interzisese să luăm cu noi ceasuri sau busole.

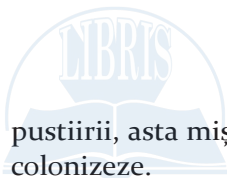
Când am ajuns în tabără, ne-am apucat să înlocuim echipamentele depășite sau avariate cu cele aduse de noi și ne-am instalat corturile proprii. Barăcile aveam să le reconstruim mai târziu, după ce ne asiguram că Aria X nu ne afectase. Membrii ultimei expediții se făcuseră nevăzuți din zonă, treptat, unul câte unul. Reveniseră cu timpul la familiile lor, așa că, propriu-zis, nu se evaporaseră. Pur și simplu dispăruseră din Aria X și, recurgând la metode necunoscute, reapăruseră în lumea aflată de cealaltă parte a graniței. Nu reușiseră să relateze cum anume făcuseră călătoria. *Transferul* acesta se petrecuse într-un interval de optsprezece luni și fusese un lucru nemaiîntâlnit la expedițiile de dinainte. Dar și alte fenomene puteau duce la „disoluția prematură a expedițiilor“ — după cum subliniaseră mai-marii noștri — așa că trebuia să ne testăm rezistența la acest loc.

Mai trebuia să ne și obișnuim cu mediul. În pădurea de lângă tabăra principală puteau fi întâlniți urși negri sau cioiți. Puteai auzi dintr-odată un cârâit, să vezi cum un bâtlan se desprinde de pe o creangă și, neatent, calcă pe un șarpe veninos, din care existau cel puțin șase specii. Bălțile și cursurile de apă ascundeau reptile acvatice uriașe, așa că aveam grijă să nu ne aventurăm prea departe ca să colecțăm mostrele de apă. Însă aceste aspecte ale ecosistemului nu preocupau cu adevărat pe niciuna dintre noi. Erau alte elemente totuși care aveau darul de a ne pune pe jar. Cu mult timp în urmă, pe aici existaseră orașe și întâlneșăm semne stranie de așezare umană: cabane putrezite, cu acoperișuri dărăpănate, pătate cu roșu, osii de căruță pe jumătate îngropate în noroi și rămășițele abia sesizabile ale unor țarcuri pentru vite, devenite acum simple ornamente pentru straturile de ace de pin ce alcătuiau solul.

Mult mai rău însă era vaietul puternic, gutural ce se auzea la vremea apusului. Vântul ce bătea dinspre mare și strania nemișcare a țărmului ne atenuau abilitatea de a-i sesiza sursa, așa că sunetul dădea impresia că se infiltrează în apele negre ce udau chiparoșii. Apele erau atât de întunecate, că ne puteam oglindi fețele în ele și nu se unduiau niciodată, rămâneau nemișcate precum sticla, reflectând bărbile de mușchi cenușiu ce sufocau arborii. Dacă te uitai peste perimetrele acestea, către ocean, nu vedeai decât apa cea neagră, cenușiul trunchiurilor de chiparos și ploaia neconținută, nemișcată, de mușchi ce se prelingea spre pământ. Nu auzeai decât un vaiet gutural.

E greu de priceput, dacă n-ați fost acolo, efectul pe care îl avea. Nici frumusețea peisajului nu poate fi înțeleasă, iar atunci când vezi frumusețe în mijlocul

pustiirii, asta mișcă ceva în tine. Pustiirea încearcă să te colonizeze.

Am găsit turnul, cum spuneam, într-un loc în care pădurea se inunda și se transforma apoi într-o mlaștină sărată. Asta s-a întâmplat în a patra zi după ce am ajuns la tabăra principală, timp în care am izbutit, cât de cât, să ne orientăm în teren. Nu ne așteptam să găsim nimic acolo, asta dacă era să ne luăm după hărțile aduse cu noi ori după documentele ude și mânjite cu rășină de pin lăsate în urmă de predecesorii noștri. Dar era acolo, înconjurat de o centură de vegetație, pe jumătate astupat de mușchiul ce atârna la stânga cărării: un bloc circular făcut dintr-un soi de piatră cenușie, ce părea o combinație de ciment și cochilii de scoici mărunțite. Blocul ăsta circular avea un diametru de aproximativ doi metri și era înălțat de la sol cam douăzeci de centimetri. Nu apărea pe el nimic lipit sau scris, care să-i dezvăluie în vreun fel scopul sau să arate identitatea constructorilor. Spre nord, o deschidere paralelipipedică în suprafața blocului de piatră scotea la iveală trepte, coborând în spirală către întunericul de dedesubt. Intrarea era mascată de pânze trainice, țesute de păianjeni aurii, și de rămășițe aduse de furtuni, însă de dedesubt se simțea urcând un curent rece.

La început, doar eu am văzut că era vorba despre un turn. Nu știu de ce mi-a venit în minte cuvântul *turn*, dat fiind că edificiul era săpat în pământ. Puteam la fel de bine să-l consider un buncăr sau o clădire subterană. Și totuși, de îndată ce am văzut treptele, mi-am amintit de farul de pe coastă și-am avut o viziune a celor din expediția de dinainte dispărând unul câte unul și, cândva după aceea, pământul mișcându-se într-un fel uniform, ca după un plan, lăsând farul unde era dintotdeauna, dar

deplasându-i partea subterană către interiorul țărmului. Am văzut toate astea cu detalii multe, amănunțite și, dacă stau să mă gândesc, cred că îl pot numi primul gând irațional pe care l-am avut după ce ne-am atins destinația.

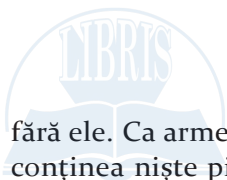
— Asta nu se poate, a zis topografa holbându-se la hărțile ei.

Umbra deasă a după-amiezii târzii o înveșmânta în întuneric răcoros și conferea vorbelor sale un ton mai imperativ decât ar fi avut în mod normal. Soarele ne transmitea că, în curând, urma să avem nevoie de lanterne pentru a interoga imposibilul, deși eu, una, aș fi fost cât se poate de mulțumită să fac asta pe întuneric.

— Și totuși uite-l aici, am zis. Dacă nu cumva avem o halucinație în grup.

— Modelul arhitectonic e greu de identificat, a zis antropologa. Materialele sunt ambigue, indicând o origine locală, dar nu neapărat construirea de către localnici. Dacă nu intrăm, n-avem cum să știm dacă este primitiv, modern sau ceva intermediar. Și nici nu-s sigură că aș vrea să ghicesc cam cât e de vechi.

N-aveam cum să ne informăm superiorii despre descoperire. Una dintre regulile expedițiilor în Aria X era să nu încercăm niciun contact cu exteriorul, de teama vreunei contaminări irevocabile. Nici nu luaserăm cu noi prea multe obiecte care să reflecte nivelul nostru tehnologic actual. Nu aveam telefoane mobile sau stații prin satelit, computere, camere de luat vederi și nici instrumente de măsură complexe, cu excepția bizarelor cutiute negre care ne atârnav la brâu. Aparatele noastre de fotografiat necesitau o cameră obscură improvizată. Absența telefoanelor mobile făcea ca lumea reală să le pară celorlalte extrem de îndepărtată, însă eu preferasem dintotdeauna să trăiesc

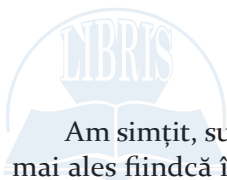
fără ele. Ca arme, aveam cuțite, un container încuiat ce conținea niște pistoale străvechi și o singură pușcă de asalt, cea din urmă fiind o concesie făcută fără tragere de inimă, standardelor de securitate actuale.

Se aștepta de la noi să ținem o înregistrare, precum asta, într-un jurnal: ușor, dar aproape indestructibil, cu hârtie rezistentă la apă, copertă alb-negru, flexibilă, dungi albastre orizontale pentru scris și cu marginea însemnată cu o linie roșie în stânga. Jurnalele aveau să revină odată cu noi sau să fie recuperate de următoarea expediție. Ni se ceruse să dezvoltăm pe cât posibil contextul, astfel ca orice ignorant într-ale Ariei X să ne înțeleagă relatările. Ni se ordonase totodată să nu ne arătăm unele altora cele scrise în jurnal. Prea multe informații împărtășite ne puteau distorsiona observațiile, credeau superiorii noștri. Însă știam din experiență cât de lipsită de speranță era această tentativă de a ne alunga subiectivitatea. Nimic din ce trăia și respira nu era pe deplin obiectiv — chiar și în vid, chiar dacă n-ar fi avut în minte decât o mistuitoare pasiune pentru adevăr.

— Mă încântă descoperirea asta, s-a băgat psihologa, înainte să fi discutat prea mult despre turn. Pe voi nu?

Nu ne mai pusese înainte întrebarea asta. Pe parcursul antrenamentelor avusese mai degrabă tendința să ne întrebe lucruri de genul: „Cât de calmă crezi că ai fi în caz de urgență?” Mi se păruse atunci că-i ca o actriță proastă ce joacă un rol. Asta ieșea acum și mai bine în evidență, de parcă faptul de a fi conducătoarea noastră o făcea cumva să se simtă agitată.

— E cu siguranță încântător... și neașteptat, am zis încercând să nu am un ton ironic și eșuând puțin în acest sens.

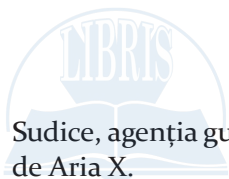
Am simțit, surprinsă, o stare de neliniște care sporea, mai ales fiindcă în imaginație, în vise, descoperirea asta s-ar fi numărat printre cele mai banale. În capul meu, înainte să trecem frontiera, văzusem atâtea: metropole întinse, animale bizare și, odată, bolnavă fiind, un monstru enorm care se ridicase din valuri și se năpustise spre tabăra noastră.

Topografa, între timp, ridicase din umeri doar, fără să răspundă la întrebarea psihologei. Antropologa a dat din cap, ca și cum ar fi fost de acord cu mine. Intrarea în turn, ce cobora în adâncuri, emana un fel de prezență, ca o suprafață neatinsă ce ne permitea să scriem pe ea o sumedenie de lucruri. Prezența se manifesta precum o febră slabă, care ne cuprinsese pe toate.

V-aș spune numele celorlalte trei, dacă ar conta, însă doar topografa avea să reziste mai mult de o zi sau două. Și, în afară de asta, fuseserăm de la bun început descurajate puternic să folosim nume: trebuia să ne concentrăm asupra scopului nostru și „orice chestiune personală trebuia lăsată în urmă”. Numele țineau de locul de unde veneam, și nu de timpul nostru petrecut, cufundate în Aria X.

Expediția, inițial, avusese cinci membre, inclusiv o lingvistă. Ca să ajungem la frontieră, fusese nevoie ca fiecare dintre noi să intre în câte o cameră luminoasă, cu o ușă la celălalt capăt și cu un unic scaun de metal într-un colț. Scaunul avea găuri pe laturi, pentru chingi; implicațiile acestui fapt îmi stârniseră semnale de alarmă, însă pe atunci, eram ferm decisă să ajung în Aria X. Clădirea ce găzduia încăperile în cauză se afla sub controlul Diviziei

Sudice, agenția guvernamentală ce se ocupa cu tot ce ținea de Aria X.

Am așteptat acolo, în vreme ce erau făcute nenumărate măsurători și în timp ce diverse jeturi de aer — unele calde, altele reci — erau suflate spre noi dinspre ventilatoarele din pereți. La un moment dat, psihologa ne-a vizitat pe fiecare, deși nu mai țin minte ce am vorbit. Am ieșit apoi pe ușa din celălalt capăt și-am dat într-o platformă centrală cu uși duble la capătul unui culoar lung. Psihologa ne-a întâmpinat acolo, însă lingvista n-a mai apărut.

— S-a răzgândit, ne-a spus, înfruntându-ne întrebările cu o privire fermă. A decis să rămână.

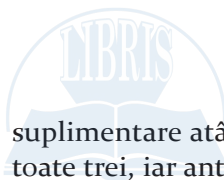
Lucrul ăsta a însemnat un mic șoc, dar și ușurare că nu fusese vorba despre altcineva. Dintre toate seturile noastre de abilități, cele lingvistice păruseră atunci cel mai puțin vitale.

După o clipă, psihologa zisese:

— Acum limpeziți-vă mințile!

Asta însemna că urma să înceapă procesul de hipnoză, ca să putem trece frontiera. După aceea se punea și pe ea într-o stare de autohipnoză. Ni se explicase că trebuia să trecem în acest fel frontiera, ca precauție în caz că mințile noastre ar fi încercat să ne inducă în eroare. Halucinațiile, se părea, erau ceva obișnuit. Așa, cel puțin, ni se spusese. Nu mai pot fi sigură că așa stăteau cu adevărat lucrurile. Adevărata natură a graniței ne-a fost ascunsă din motive de securitate; știam doar că e invizibilă cu ochiul liber.

Când m-am „trezit” deci, împreună cu celelalte, eram în echipament complet, inclusiv bocanci, cu rucsac de douăzeci de kilograme în spate și puzderie de provizii

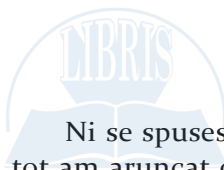

suplimentare atârându-ne la centuri. Ne-am gheboșat toate trei, iar antropologa a căzut într-un genunchi; psihologa a așteptat cu răbdare să ne refacem forțele.

— Îmi pare rău, a zis. Ceva mai puțin zguduitor n-am reușit.

Topografa a înjurat și i-a aruncat o căutătură posomorâtă. Îi sărea iute țandăra, lucru care trebuie să fi fost socotit o calitate. Antropologa, cum îi era felul, s-a ridicat în picioare fără să se plângă. Iar eu, cum îmi era felul, eram prea ocupată să observ totul în jur pentru a lua personal această trezire brutală. Am observat, de pildă, cruzimea din zâmbetul aproape imperceptibil al psihologeii, cât s-a uitat la noi cum încercăm să ne revenim, am observat cum antropologa, care se împleticea încă, își cerea scuze că se împleticește. Mai târziu mi-am dat seama că-i interpreta-sem, poate, greșit expresia; putea să fie de durere sau de autocompătimire.

Ne aflam pe o cărare înțesată cu pietriș, frunze moarte și ace de pin umede la atingere. Furnici de catifea și gândăcei minusculi, de smarald, se cățarau peste ele. Pini înalți, cu coajă aspră, solzoasă, se înălțau de amândouă părțile, iar umbrele zburătoare ale păsărilor trasau linii între ei. Aerul era atât de proaspăt, încât lustruia parcă plămânii și preț de câteva clipe am respirat greu, mai mult din cauza surprizei. Apoi, după ce am însemnat locul cu o bucată de cârpă roșie legată de un copac, am pornit înainte, în necunoscut. Dacă psihologa pățea ceva și nu ne mai putea conduce către sfârșitul misiunii, ni se spusese să așteptăm „extragerea”. Nimeni nu ne explicase ce formă urma să aibă „extragerea”, însă implica faptul că superiorii noștri puteau observa de la distanță punctul de extracție, deși era dincoace de frontieră.

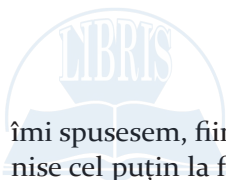

Ni se spusese să nu ne uităm înapoi la sosire, dar tot am aruncat o privire furișă, cât atenția psihologei era îndreptată altundeva. Nu știu exact ce-am văzut. Era pâcios, neclar și deja mult în spatele nostru — poate o poartă, poate o iluzie optică. Senzația bruscă a unui bloc de lumină sfârșind, dispărând iute în neant.

Motivele pentru care mă înscrisesem voluntară erau cu totul separate de abilitățile necesare expediției. Cred că m-am calificat fiindcă eram specialistă în medii tranzitive, iar locul acesta tranzita de câteva ori, adică găzduia o structură complexă de ecosisteme. În prea puține locuri găseai un habitat unde pe o rază de zece, doisprezece kilometri să treci de la pădure la mlaștină, apoi la smârcuri sărate și la țarm. În Aria X, mi se spusese, aveam să dau peste viață marină care se adaptase la apa puțin sărată și care, la reflux, înota până departe prin canalele naturale formate de stufărișuri, împărțind același mediu cu vidrele și cu căprioarele. Dacă mergeai pe linia plajei — plină de găuri de crabi — uneori se mai întâmpla să dai și peste una dintre reptilele-gigant, care și ele se adaptaseră la habitat.

Înțelegeam de ce nu locuiește nimeni în Aria X acum, pricepeam că era imaculată tocmai din acest motiv, dar uitam asta mereu. Decisesem, în schimb, să pretind că era vorba pur și simplu despre o arie protejată și că noi eram niște excursioniste care, întâmplător, aveau și calificări de oameni de știință. Asta avea logică la un alt nivel: nu știam ce se întâmplase aici, ce se întâmpla încă, și orice teorie adusă de-acasă mi-ar fi afectat analiza dovezilor întâlnite pe teren. În plus, mie, una, prea puțin îmi păsa ce minciuni

îmi spuseseam, fiindcă existența mea acolo, în lume, devenise cel puțin la fel de pustie ca Aria X. Pentru că nu mai aveam nimic care să mă țină acolo, *simțeam nevoia* să mă aflu aici. Cât despre celelalte, nu știam ce-și spun și nici nu voiam să știu, dar cred că toate se prefăceau, cel puțin, că au un oarecare nivel de curiozitate. Curiozitatea poate să fie un puternic element evazionist.

În noaptea aceea am vorbit despre turn, cu toate că celelalte insistau să-l numească tunel. Responsabilitatea pentru impulsul investigațiilor noastre sălășluia în fiecare dintre noi, iar autoritatea psihologei descria un cerc larg în jurul acestor decizii. Parte din filosofia expediției curente consta în acordarea unei anumite autorități fiecărui membru, lucru care ajută la creșterea „șanselor unor variații semnificative“.

Acest protocol vag avea sens în contextul seturilor noastre separate de abilități. De pildă, cu toate că fusese-răm, fără excepție, instruite elementar în privința armelor și a supraviețuirii, topografa avea cu mult mai multă experiență medicală și cu armele de foc decât celelalte. Antropologa fusese cândva arhitectă; supraviețuise, cu ani în urmă, unui incendiu dintr-o clădire pe care o proiectase, singurul lucru personal pe care-l aflasem despre ea. Cât despre psihologă, despre ea știam și mai puține, dar cred că toate rămăseserăm cu impresia că are în spate o poziție de conducere.

Discuția despre turn a fost, într-un fel, prima noastră ocazie de a testa limitele dezacordului și compromisului.

— Nu cred că ar trebui să ne concentrăm asupra tune-lului, a zis antropologa. Ar trebui, mai întâi, să explorăm ceva mai departe și să revenim aici cu informațiile strânse despre alte elemente, inclusiv despre far.

Cât de previzibil, deși poate profetic, încerca antropologa să introducă o opțiune mai sigură, mai confortabilă! Deși ideea de a cartografia teritoriul mi se părea ceva de rutină, repetitiv, nu puteam nega existența turnului, din care nu se vedea nici urmă pe nicio hartă.

Apoi a vorbit topografa.

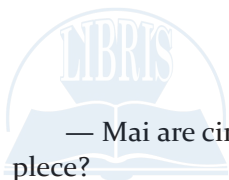
— În cazul ăsta mi se pare că ar trebui să eliminăm tunelul de pe lista cu chestii invazive sau amenințătoare, înainte să explorăm mai departe. Altfel, dacă înaintăm, e ca un inamic în spatele nostru.

Provenea din armată și vedeam deja cât de valoroasă era experiența aceea. Crezusem că un topograf avea să susțină întotdeauna ideea continuării explorărilor, așa că opinia ei avea greutate.

— Abia aștept să explorez habitatele de aici, am zis. Dar, într-un fel, fiindcă nu apare pe nicio hartă, „tunelul”... sau turnul... pare important. E ori o excludere intenționată de pe hărțile noastre, și cunoscut, așadar... și prin asta ni se transmite un mesaj..., ori este ceva nou, care nu era aici când a sosit expediția de dinainte.

Topografa mi-a aruncat o privire prin care-mi mulțumea pentru sprijin, însă poziția mea n-avea nimic de-a face cu vreun ajutor. Ceva, ideea unui turn care se afunda drept în jos, se combina cu o stare amestecată de amețală și de fascinație pentru structură. Nu puteam spune după ce parte tânjeam și de care mă temeam, dar vedeam neîntrerupt interiorul unei cochilii de nautilus și alte modele ale naturii, puse în balanță cu un salt brusc în necunoscut, de pe o stâncă înaltă.

Psihologa a încuviințat din cap, părând să chibzuiască la aceste păreri, și a întrebat:

— Mai are cineva, câtuși de puțin, senzația că vrea să plece?

Era o întrebare legitimă, însă una care te pune pe jar. Am clătinat, toate trei, din cap.

— Și tu? a întrebat-o topografa pe psihologă. Care e opinia ta?

Psihologa a zâmbit larg, lucru cam bizar. Dar trebuie să fi știut că oricare dintre noi, celelalte, ar fi putut primi însărcinarea de a-i observa reacțiile la stimuli. Poate ideea că o topografă, expertă în lucruri de suprafață, fusese aleasă în acest scop, și nu o biologă sau o antropologă, o amuza.

— Recunosc că, în momentul ăsta, nu mă simt deloc în largul meu. Dar nu știu dacă de vină este efectul celor ce ne înconjoară sau prezența tunelului în sine. Personal, aș vrea să verificăm ce-i cu tunelul.

Turnul.

— Trei la unu atunci, a zis antropologa, în mod evident ușurată că decizia fusese luată în favoarea ei.

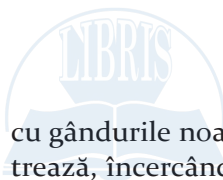
Topografa s-a mulțumit să ridice din umeri.

Poate că greșisem în privința curiozității. Topografa nu părea curioasă în nicio privință.

— Te plictisești? am întrebat-o.

— Aștept să începem odată, a zis către grup, de parcă aș fi pus întrebarea în numele lui.

Discuția se purtase în cortul comun. De atunci se lăsase întunericul și imediat au început să se audă iarăși vaietele straniei despre care știam că se datorează unor cauze naturale, însă tot ne mai dădeau fiori pe șira spinării. De parcă acesta ar fi fost semnul de rupere al rândurilor, ne-am întors fiecare la cortul ei, ca să fim singure

cu gândurile noastre. Am stat în cort un timp, întinsă și trează, încercând să transform turnul într-un tunel sau chiar într-o galerie, dar fără succes. În loc de asta, mintea mi se întorcea, iarăși și iarăși, spre o întrebare: *Ce-o fi ascuns la baza lui?*

Pe parcursul drumului străbătut de la frontieră până la tabăra principală de lângă coastă nu se petrecuse aproape nimic neobișnuit. Păsările cântau, cum se și cuvenea; câprioarele o rupeau la fugă, cu codițele albe ca niște semne de exclamare contrastând cu verdele și cafeniul tufelor; ratoni crăcănați își vedeau de ale lor, ignorându-ne. Ca grup, aproape că ne simțeam exaltate, cred, pentru că eram libere după atâtea luni petrecute în interior cu antrenamente și pregătiri. Cât ne aflam pe acel coridor, în spațiul de trecere, nu ne putea atinge nimic. Nu mai eram nici ce fuseserăm și nici ce puteam deveni odată ce aveam să ajungem la destinație.

Cu o zi înainte să ajungem la tabără, dispoziția asta fusese brusc spulberată de apariția unui mistreț enorm, în susul cărării, la ceva distanță de noi. Era atât de departe, încât până și cu binoclurile abia l-am putut identifica, la început. Dar, în ciuda vederii proaste, porcii mistreți au un simț al mirosului excepțional, așa că a început să gonească spre noi de la o sută de metri. Tropăind bubuitoare, apropiindu-se... și totuși am avut timp să ne gândim la ce-i de făcut: am scos din teci cuțitele lungi, iar topografa și-a pregătit pușca automată. Gloanțele ar fi putut, probabil, să oprească un porc de trei sute cincizeci de kilograme sau poate că nu. Nu ne-am simțit suficient de sigure pe noi

pentru a ne lua privirea de la mistreț, pentru a scoate la iveală containerul cu pistoale și a-i descuia încuietorea triplă.

Nu mai era timp pentru ca psihologa să pregătească vreo sugestie hipnotică menită să ne țină în gardă și să ne ajute să ne controlăm, de fapt nu izbutise decât un „Nu vă apropiați! Să nu vă atingă!”, în vreme ce mistrețul continua să dea buzna spre noi. Antropologa chicotea, devine de agitație și de la absurditatea trăirii unei situații-limită care dura atâta până să aibă loc. Doar topografa trecuse la acțiune: se lăsase într-un genunchi, ca să poată trage mai bine; ordinele noastre includeau folositoarea directivă „Ucideți doar dacă sunteți în pericol de a fi ucise”.

Priveam încă prin binoclu și, pe măsură ce mistrețul se apropia, chipul i se făcea din ce în ce mai bizar. Avea trăsăturile cumva contorsionate, de parcă fiara s-ar fi confruntat cu un chin interior extrem. Botul și maxilarul lat nu arătau defel ieșite din comun, dar aveam, cu toate astea, impresia unei *prezențe*, din felul în care privirea îi părea întoarsă lăuntric și din felul deliberat în care își trăgea capul spre dreapta, de parcă ar fi purtat un harnașament invizibil. În ochi îi licărea un fel de electricitate, pe care n-o puteam socoti reală. În loc de asta m-am gândit că este din cauza mâinii mele, care tremura, acum, ușor pe binoclu.

Ce-l îmboldea pe mistreț s-a consumat însă iute. Pierzându-și cheful să mai atace, a cotit brusc către dreapta, scoțând ceea ce nu pot descrie decât ca pe un țipăt intens de durere crâncenă, și a dispărut în tufe. Până să ajungem acolo, mistrețul nu mai era, iar în urmă lăsase un drumeag de ramuri făcute una cu pământul.

Timp de câteva ore, îmi îndreptasem gândurile către posibile explicații a ceea ce văzusem: paraziți sau alți